

text 1 dec 2017 av Albert Viksten.

”Jag tar mina skidor och glider in i den skimrande vita vidden. Bergen står som en krans kring synvidden, blågråa och stelnade i frost och snö. Ett lätt dis ligger stilla i luften och suddar ut konturerna till en dröm i köld. Från byarnas hus står rökarna som vita pelare upp mot det giftgröna himlavalvet, stelnat och livlöst som buteljglas. Solen arbetar sig med möda över bergtopparna i söder och strör ut ett livgivande rosaskimmer över snön, i vars fördjupningar koboltblåa färgnyanser sjunker ned liksom i rädsla för solstrålarna. Rökpelarna färgas i guld och rosa.

Här efter stigen gick jag senast fram vid älven under högsommarens glans. Blärornas röda stjärnor lyste vänligt mot mig. Jättestora ormbunksblad vajade sakta för en omärklig vind. De liknade miniatyrskogar av palmer. Och skogsnävan mognade och slungade ut sina frön som projektiler mot den livsbejakande jorden.

Hur annorlunda är det inte nu. En helt ny värld omger mig. Sommarens prunkande rikedom har gått till vila under snöns skyddande täcke. En livsfientlig vind biter i min kind och skidstavarna skriker som pinade gästar i den av kölden packade snön. Buskarna böjer beskedligt och till synes hopplöst sina smidiga grenar ned över vägstigen under frostens tyngd. När jag rör vid grenarna, ruskar de av sig sin skimrande kristallbörda, vaknar liksom till medvetande och sträcker upp sig som i förvåning över att någonting ännu rör sig i deras närhet. En hermelin har spårat upp den orörda snön. I långa skutt har han saxat hit och dit. Så försvinner spåret vid en tuva. På baksidan tar spåret vid igen. Ett par bloddroppar lyser som rubiner i snön. Ett drama har utspelats. Striden för livets bestånd har krävt ett annat liv under snöns skyddande täcke.”

Den stora kärleken, avsnittet Snön har kommit